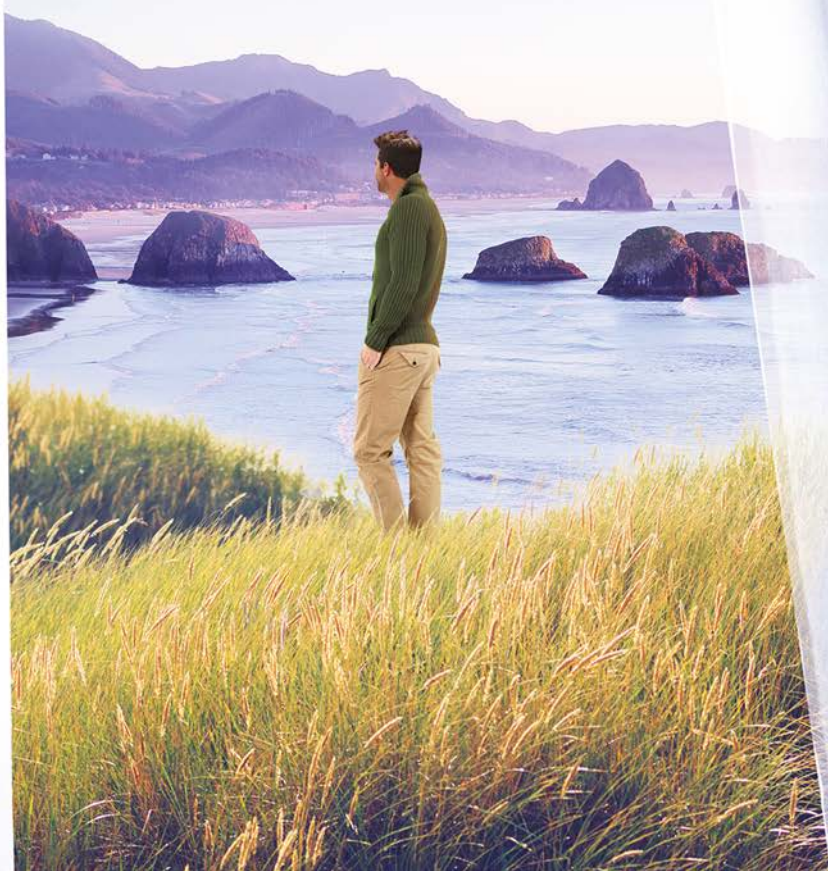

New York Timesi bestsellerite autor

RaeAnne Thayne

Sõduri saladus

Originaali tiitel:
RaeAnne Thayne
A Soldier's Secret
2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Iiri Sirk
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2008 by RaeAnne Thayne
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus
ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D09430723
ISBN 978-9949-87-129-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Minu vendadele, USA Õhujõudude majorile Brad
Robinsonile ning keskkooliõpetajale ja treenerile Mike
Robinsonile. Olete mõlemad kangelased!

ESIMENE PEATÜKK

Tema pööningul põlesid tuled – tuled, mis hommikul kodust lahkudes polnud kindlasti põlenud.

Ookeanilt puhus jahe märtsituul, mis pani kuivanud lehed auto esituledevihus üle tee lendlema ning sasis ja sakutas Sitka kuuse oksid ümber Põldmarjamaja, kui Anna Galvez sissesõiduteele pööras ja võõra auto taga peatus.

Valgus ja auto võisid tähendada ainult ühte.

Uus üüriline oli saabunud.

Naine ohkas. Just praegu *ei olnud* talle seda kõike vaja. Väsimus rutjus ta õlgu raske karistava käega ja kõik, mida ta soovis, oli laskuda meelinüristava klaasitäie veiniga sooja vanni.

Päev oli olnud rohkem kui õudne. Ta suutis välja mõelda ainult paar asja, mis olid hullemad, kui veeta

terve alandav päev Lincolni linnakohtus vastamisi oma-enda vaieldamatu rumalusega.

Ja nüüd, vaatamata peksasaanud egole ja haprale meeleseisundile, pidi ta minema sisse ja olema kena võõra vastu, kes selle rumalusest põhjustatud rahalise fopaata ei saakski Põldmarjamaja ülemist korrust rentida.

Tagaistmel haugatas Conan teravalt, kuid Anna ei teadnud, kas looma tegi ärevaks nende ette pargitud võõras auto või oli tegu lihtsalt looduse kutsega.

Kuna nad olid terve tunni sõitnud, kaldus ta arvama viimast ning kiirustas märja ja külma kätte oma minibussi liugust avama. Suur karvane elukas, kelle ta umbes aasta tagasi koos tema ees kõrguva laguneva viktoriaanliku majaga oli pärinud, kargas ühe pika hüppega välja.

Saba vehkimas, kiirustas koer ilma loata tema territooriumile parkinud linnamaasturit nuuskima. Enne kui Anna oli mõtted jooksmas saanud, tõstis koer jalga ja Anna krimpsutas nägu.

„Conan, tule sealt ära,“ hüüdis ta rangelt. Koer saatis naisele uuriva pilgu, nortsatas siis enne jala langetamist pahuralt ja suundus hoopis ühe oma lemmikpuu poole.

Anna lootis väga, et uuel tüürilisel pole midagi koerte vastu.

Talle ei meeldinud mõte võõrast inimesest Sage'i korteris. Kui see oleks olnud tema teha, oleks ta korteri tühjana hoidnud, ehkki Sage'il, tema abikaasal ja kasutütrel oli nüüd oma rannamaja poole miili kaugusel piki

randa edasi, kus nad elasid oma sagedastel käikudel San Francisco kodust Cannon Beachi.

Ehkki Anna keeldus otsustavalt Sage'i ja Ebeni pakutud rahalisest abist, oli Sage nõudnud, et kulude katmiseks vähemalt tema korter välja üüritaks.

Nemad olid kahekesi maja kaasomanikud ning Sage'i arvamusel oli kahtlemata kaalu. Korteri oli tühi, tal oli vältimatu hädavajadus sissetuleku järele ning ta teadis, et paljud inimesed oleksid rannaäärse elupaiga eest heldelt maksnud.

Teiste hulgas leitnant Harry Maxwell.

Anna tõstis pilgu kolmanda korruse akendest hämarusse lõikuva valguse poole. Ta peab üles minema ja meest Põldmarjamajja saabumise puhul tervitama. Selles polnud kahtlust. See oli õige käitumine, isegi kui pikk kurnav päev kohtus oli teda räsitud ja muljunud, nagu oleks ta mõni Conani tennisepalli pärast tõsist loopimismängu rannal.

Ta võis ju tahta mitte midagi teha, ainult voodisse ronida ja teki üle pea tõmmata ning nutta oma purunenud unistuste ja rumaluse pärast, aga praegu pidi ta selle kõik kõrvale heitma ja olema viisakas.

Ta haaras kõrvalistmelt sülearvutikoti samal hetkel, kui telefon helises. Anna summutas oige, kui nägi ekraanil nime ja numbrit.

Ta polnud kindel, mis oli hullem, kas vahetada viisakusi võõraga, kes nüüd tema kodus elas, või vestelda agara kinnisvaramaakleriga, kes seda tehingut oli vahendanud.

Sünge alistumisega avas ta telefoni ja võttis kõne vastu. „Anna Galvez kuuleb.“

„Anna! Siin Tracy Harder!“

Isegi kui ta poleks Tracy nime ekraanil näinud, oleks ta naise reipa entusiasmi kohe ära tundnud.

„Kas oled temaga juba kohtunud?“ küsis Tracy.

Anna pani silmad kinni, nagu saaks see tuled üla-korrusel – ja Tracy – kaduma panna. „Ma jõudsin just maja ette, Tracy. Olin terve päeva Lincoln Citys. Ma pole veel isegi majja jõudnud. Nii et ei, ma pole teda näinud. Kavatsen hetke pärast üles tere ütleva minna.“

„Sa oled praegu linna kõige õnnelikum naine. Päriselt! Sul pole *aimugi*.“

„Sul on õigus,“ vastas Anna, suutmata hoiduda sarkasmist hääles. „Aga vean kihla, et sa kohe valgustad mind.“

Tracy tõi kuuldavale madalahäälese reipa naeru. „Ma tean, et me ei rääkinud leiutasust lisaks mu tavalisele vahendustasule, aga kui oled temaga kohtunud, peaksid mulle küll preemiat maksma. See mees on hunnitu. Oivaline, ma ütlen. *Oivaline!*“

Just see, mida tal vaja. Tegelane, kes hakkab võõrustama tervet rida modellitüüpi näitsikuid kõigil päeva- ja öötundidel. „Seni, kuni ta üüri õigel ajal ära maksab ja jääb ainult kaheks kuuks, ei huvita mind, milline ta välja näeb.“

„Sest sa pole teda veel näinud. Kui kaua Julia Blair oma lastega veel teist korrust üürib? Ma oleksin sellest

huvitatud, kui ta välja kolib... Mulle meeldiks selle mehe all olla.“

Anna ei suutnud hoiduda oigamast, nii Tracy mitte nii väga vaoshoitud seksuaalse vihje kui ka ettekujutuse peale kinnisvaramaakleri metsikutest poegadest oma teise korruse korteris.

„Julia ja Will abielluvad alles juunis,“ vastas ta. Hea õnne korral on leitnant Maxwell selleks ajaks juba ammu läinud, jättes maha ainult ilusa kopsaka tšeki üüri katteks.

„Kui ta välja kolib, anna mulle teada. See võib olla hea aeg rääkida pikemaajalisest lahendusest Põldmarjamaja jaoks. Sa ei saa remondi osas jäädagi sõltuma lühiajalistest üürielistest. See koht on põhjatu auk, mis neelab kogu su raha.“

Kas ta siis ei teadnud seda? Anna astus eesuksest sisse, märgates, et veranda värvikiht juba praguneb ja koorub.

Ahju paigaldamine kuu aja eest oli võtnud tema juhusliku sissetuleku viimased pennid, mitte, et tal seda palju oli, sest ta püüdis keset skandaali ja tüssamist oma vankuvat äri päästa. Maja vajas uut katust, mis maksis rohkem kui uhiuus auto.

„Kuula nüüd,“ jätkas Tracy ta kõrva ääres, kui Anna, Conan kandadel, oma korteriukse avas, et sülearvuti ära panna. „Ma ütlesin, et mul on mitu suurepärasest potentsiaalset ostjat varuks, kellel on nii raha kui ka huvi suure viktoriaanliku maja vastu otse rannal. Sa pead selle üle mõtlema, Anna. Tõsiselt.“

„Ma ei teadnud, et tänapäeval on suurtel mustadel aukudel nii suur turg.“

Tracy naeris. „Kui on piisavalt raha, pole ükski auk liiga suur ega liiga must.“

Ja kui sul pole üldse raha, võib isegi maanteeauk tunduda ületamatu takistusena. Anna neelas järjekordse ohke alla. „Olen sulle pakkumise ja katusekorterisse üürilise leidmise eest tänulik.“

„Aga sa pole müümisest huvitatud,“ ütles Tracy alistunult.

„Mitte praegu.“

„Sa oled sama kangekaelne nagu Abigail. Ma ütlen sulle, Anna, et sa istud kullakaevanduse otsas.“

„Ma tean.“ Ta istus Abigaili lemmiktugitooli. „Aga praegu on see minu kullakaevandus. Minu ja Sage'i.“

„Olgu, aga kui sa meelt muudad, siis helista mulle. Sa tead, kust mind leida. Ja palun helista mulle, kui oled meie leitnant Maxwelliga kohtunud.“

Mis puutus Annasse, siis polnud mees mingi *meie*. Tracy võis ta saada. „Täna veel kord, et tegelesid rendilepinguga,“ vastas ta. „Annan sulle nädala-paari pärast teada, kuidas asjad lähevad. Nägemiseni, Tracy.“

Anna lõpetas kõne ja pani telefoni käest ning laskis pea lillilise polstri vastu vajuda. Conan istus ta kõrval ja meisterliku manipulaatorina nügis naise ühe käe käetoelt oma pea peale.

Anna sügas teda korraks kõrvade vahelt, püüdes lasta rahul, mida ta Põldmarjamajast alati leidis, endast üle

vajuda. Paari hetke pärast, just siis, kui ta laud kinni hakkasid vajuma, lipsas Conan tema juurest minema ja nihkus ukse alla. Ta toetas kintsud maha ja vaatas ootavalt naise poole.

„Jah, ma tean küll,“ pomises Anna. „Mul on plaanis minna üles tere ütlema. Mul pole vaja, et sa selle pärast minu kallal näägutad. Vajan ainult minutit, et end kokku võtta.“

Ta ajas end siiski toolilt püsti. Kontrollinud end esikupeeglist, kohendas ta kiiresti oma prantsus pärast krunni, kahmas konksu otsast Conani rihma, pani selle talle kaela ning suundus trepist üles kohtuma oma uue naabriga.

Sõrmedega mööda sadade aastate jooksul Dandridge'i suguvõsa kätest siledaks poleeritud käsipuud libistades tuletas Anna meelde, mida ta mehest teadis. Tracy oli küll tegelnud üksikasjadega, kuid Anna teadis, et leitnant Maxwellil olid laitmatud soovitusel.

Ta oli sõjaväehelikopteri piloot, kes oli äsja teeninud Lähis-Idas kahes järjestikusel lähetuses. Praegu oli ta haiguspuhkusel ja taastus vigastustest, mille oli saanud sunnitud maandumisel vaenlase tule keskele.

Mees oli kolmekümne viie aastane ja vallaline ning nõus maksma mõne kuu jagu head raha katusekorterist eest.

Kui Tracy mehe taustast rääkis, tahtis Anna üürihinda vähendada. Ta ei pidanud õigeks võtta haavatud sõjaveteranidelt täishinda, kuid mees oli keeldunud iga-sugustest mööndustest.

Tore, mõtles Anna nüüd, peatudes kolmanda korruse mademel. Ta võib sellegipoolest olla lahke ja meest tervitada ning loota, et mees leiab Põldmarjamajas sedasama tervendust ja rahu, mida ta ise leidis.

Mehe ukse taga tundis ta freesiahõngu enda ümber keerlemas ja sulges hetkeks silmad, tundes teravat puudust Abigailist. Conan ei lasknud tal sellesse tundesse takerduda. Ta haugatas valjusti ja hakkas hoogsalt saba liputama.

Ohates koputas Anna uksele. Viivu möödudes paiskus uks lahti ja Anna unustas igasuguse lahkuse ja kõik tervitused.

Tracy oli rääkinud jumalast tõtt.

Nämm. Oivaline.

Leitnant Maxwell oli pikk, ligi meeter üheksakümmend, pikalt laagerdunud viski karva juuste ning treenitud meheliku kehaga. Tal oli seljas tumepunane puuvillane särk, jalas heledad teksad, mille põlve juures oli väike narmendav auk.

Mehe parema silma juures oimul oli väike arm, mis andis talle peaaegu mereröövli välimuse ning ta vasak käsi rippus tumesinise lingsidemega kaelas.

Mees oli tõeliselt vapustav, aga tema juures oli veel midagi. Kui Anna oleks temast tänaval möödunud, oleks ta pidanud mehe välimust mõjuvaks, eriti tema silmi. Ta vaatas sügavale nende pähkelpruuni sügavusse ja adus kummalist äratundmise jõnksatust. Ühe hetke, ühe põgusa viivu tundus mees talle tuttav ja ta juurdles, kas nad on varem kohtunud.